Lifvets Röster

ROMAN AF

Elisabeth Kuylenstierna.

(Forts. från förra numret).

Så kom hon en morgon till den plats vid berget Aja Pryriahis fot, där Heine sitter i sitt hvita marmortempel, med handen hvilande mot knät. Hon läste på den tafla han håller i:

Was will die einsame Thräne?
Sie trübt mir ja den Blick!
Sie blieb aus alten Zeiten
in meinen Augen zurück."

Orden hade ej gjort vidare intryck på henne; hon hade inga tårar att minnas, och om Heine visste hon ej stort mera, än att en ung flicka inte borde läsa "Bich der Leider". Några torftiga literaturhistoriska fakta stodo också skelettartade upp för henne från guvernantens föredrag.

"Er war gross," sade någon bakom henne.

"Var han?" Hon talade tankspridt svenska och vände sig rodnande om mot en ung man, hvilken stod lutad mot en af pelarna.

"Ni är svenska, ett fyrfaldigt hurra för den upptäckten!" Han presenterade sig som landskapsmålare — för tillfället höll han på med ett par bondgubbar från Gasturi, hvilka han funnit "rasande friska i färgen". Han var från Småland och hette Lind, Carolus Lind.

Efter den dagen fick Eva ständigt sällskap på sina promenader; han hade bedt henne ingenting säga åt tanten, hennes aristokratiska nerver skulle bli en enda knuta af förargelse, hade han skrattande försäkrat, och som grefvinnan Falke nästan aldrig lämnade sin terass, var faran för upptäckt ej stor.

Och medan Eva obekymrad vandrade vid Carolus' sida och lärde sig se lifvet genom hans ögon, eller rättare glömma, att det fanns ett annat lif än det hon njöt fullödigt och härligt dag från dag under doftande orange och mandelträd, smög kärleken sig in i hennes väsen, spann sitt fina nät om hennes drömmar, göt sin eteriska olja in i hennes blod. De voro två främmande fåglar, som på längtans starka vingar flögo hvarandra till mötes, och deras sång ljöd som en; **deras** var rymden och hafvet och den fagra jorden, ty lyckan famnar allt.

Carolus nämnde aldrig något om sina förhållanden i hemlandet, och Eva grubblade ej däröfver. Det var först när de skulle skiljas, när grefvinnan talat om uppbrott, hon med skälfvande röst och hårdt tryckt intill honom, frågade:

"Och när ser jag dig igen?"

De sutto vid hafvet; luften var så förunderligt klar, tystnaden så djup, allt larm, all världsstrid långt, långt borta.

"När reser du?" Hans röst var tung och trött.

"Om några dagar."

"Då vill jag bryta upp redan i kväll. Jag vill inte stanna här efter dig."

Han kastade sig plötsligt ned i gräset och snyftade högt.

"Men, du älskade!" Eva strök med handen öfver hans hår, "var inte så förtviflad! Vi träffas ju igen."

"Nej, nej, allt är slut; hela lifvets lycka är slut!" Han satte sig upp såg med ett underligt hårdt uttryck på henne. "Tror du, att jag e fattig, namlös konstnär, vill tränga mig in i din förnäma krets; tror du, att jag skulle tåla att bli sedd öfver axeln af bornerade bördsaristokrater? Aldrig! Eva, här har jag älskat dig, här har du varit min sol, mitt allt, glansen öfver fågel Phoenix' ö, men nu skall den ön som ett förloradt paradis sjunka i hafvet."

"Carolus, det menar du inte — det **kan** du inte mena," utbrast Eva i dödsångest. "För ett falskt begrepps skull kan du väl ej taga lyckan från oss båda."

"Jag måste.

"Du har lekt med mig."

"Jag har sett upp till dig, du härliga Victoria, regia, alla blommors drottning, och jag har dyrkat den kärlek din korta blomningstid skänkte. Tack, tack för allt!"

Eva tyckte, att hans ord blefvo till en främlings feststrofer; de sade henne ingenting. Och hon började bedja i afbrutna, darrande satser, att han ej skulle skilja deras vägar åt, men Carolus hade blott ett svar:

"Det måste så vara; jag frånsäger mig all lifvets lycka, Eva, men jag kan ej handla annorlunda. Begär inte, att jag skall krypa för din släkts fötter; det är något, jag aldrig gör."

Så reste Eva, och med sorgen och saknaden efter den älskade blandade sig en känsla af stolthet öfver hans friborna sinne. Han kunde ej böja sig, han måste stå rak och hög på den piedestal hans konstnärsskap reste åt honom. Hon skref ett entusiastiskt, tillbedjande bref, sade honom, att han var henne kärare än allt på jorden, och att han blott hade att befalla öfver henne; hon skulle bli hans trofasta skugga, om han ville ge henne den platsen.

Hon fick intet svar, men ett år senare var Carolus Lind gift med enda barnet till en svensk Mecenas, och Eva hörde nu, att han skämtat öfver "den lilla pikanta kärlekshistorien på Corfu".

Hon kände detta meddelande som ett fysiskt våld, och den kärlek, vid hvars altare hon tändt sina bästa, renaste tankars offerljus, blef till det bittraste af allt: en hånad, stympad Gud, men en Gud, ty i den minsta spillra fanns ju alltid dess ursprungliga mening kvar, värdet är förfuskadt, förspilldt, men den blir aldrig till ett komplett intet.

Så hade Eva släpat sin krossade, skymfade afgud med sig genom åren, och den tyngd han lagt på hennes sinne, präglade småningom hela hennes väsen; så som ett mynt får den regerande härskarens bild, så fick hvarje hennes tanke och orden, småmynten, den fallne gudens drag.

Det var längesedan hon upphört att älska Carolus Lind, men minnet af hvad hon lidit för hans skull hämmade alla nytillströmmande känslor. Det, att hon aldrig talat om denna sitt lifs enda händelse med någon människa hade gjort, att den aldrig lämnade henne i fred. Hon hade ingen i sin omgifning, som skulle kunna förstå och taga mjukt på hennes sårade känslor; därför gräfde hon en graf åt dem inom sig, men till den grafven gick hon ständigt med friska blommor.

Eva började gå af och an i det stora rummet utan att se sig omkring på den nästan furstliga inredningen. Hon gick och gick, som gällde det att fly undan snabba förföljare; och hennes ångslan steg som en bubblande mörk flod.

Stämmorna, de hånande, förödmjukande stämmorna där utifrån nådde henne som ett tordön. Och hade hon ej senast i afton gjort sig löjlig genom att slå armarne om Kurt, ge en ömhetsbetygelse och bli tillbakavisad! Hon kunde ha gisslat sig till straff för denna vekhet, som frammanade andras förundran och öfvermod. Å, hvarför kunde hon ej innerst inne bli sådan hon oftast visade sig: stolt och tillbakadragen!

Hon stod ett ögonblick med sammanknäpptä händer. Stormen inom henne lade sig så småningom. Med stilla gång gick hon fram till natt-duksbordet; där låg en liten svart bok med guldsnitt; det var "Imitation de Jesus Christ". Hon hade fått den af sin franska lärarinna, och i upprörda stunder, slog hon gärna upp ett stycke i den. Det skedde lika ofrivilligt, som när ett bedröfvadt barn ropar "mamma!"

Hon slog upp en sida och läste: "On n'arrive point au repos sans travail, et sans combat on ne remporte point la victorie."

Boken föll igen. Seger! Solskenslöftet, som genombröt de tättaste moln. Seger! Eva log vemodigt. Hennes seger skulle bli som skymningens öfver dagen, det var intet ljus i den, men kanske frid!

Med en ödmjuk, trött rörelse sjönk hon på knä och lutade hufvudet mot himmelssängens eklöfsmönstrade sidentäcke. Så gaf hon sig hän i en bön utan ord; det var närmast som försökte hon värja för tvifvel och oro, gömma sig undan för mörkret.

De små cheruberna uppe i taket sågo ned på henne, belåtet skinande i sin förgyllda glans; de hade lett samma dumma, breda leende nu i många, många år utan att tröttna, och de hade i oafbruten pliktuppfyllelse hvilat sina trinda armar om sänggardinens kornisch, som de velat säga: "Tag bara det hela med ro!"

Hela det förnäma sofrummet med sin linjeraka möbel i hvitt och guld predikade samma maxim . Både den hårdt stoppade soffan och stolarna tycktes stå på rad och invänta evigheten.

Men medan bordstudsaren i sin glaskupa likt ett jämnt och kraftigt klappande hjärta arbetade i stillheten och sluligen med en djup, sonor stämma förkunnade, att en ny dag börjat, låg Eva fortfarande på knä, ty af bönen hade formats tankar, bäfvande, skygga tankar och en känsla af att hon nu mer än någonsin tillhörde lifvet, och att hon icke hade någon, som hjälpte henne öfver det, hon måste igenom.

III.

Bref från friherrinnan Eva Malmstjerna till hennes väninnafi professorskan Rye i Lund:

"....Du begär väl ej någon utförlig beskrifning af mitt nya hem, en sådan kan jag ej ännu affatta, både dess yttre och inre äro mig främmande. En vecka är ej nog för att man skall känna sig hemmastadd på en plats, där allt utom det förflutna tiger, där det lefvande lifvet nästan verkar som en fantom, ett alster af den djärfvaste öfvertro. Här är så tyst, så lugnt, så söfvande enformigt, så klockslagsmässigt punktligt, att det förefaller, som allt vore ordnadt efter ett från evighet till evighet gående urverk. Hvad vi stadsbarn ändå veta litet om landtbors vanor i hvardagslag och framför allt, du, Hillevi — hvad man litet känner sig själf! I dag senast, när jag företog min vanliga förmiddagspromenad i parken, kom jag att filosofera en smula, medan jag betraktade mia spår i sanden. Jag hade knappt hunnit trycka in dem, förrän de försvunno igen, och jag greps af en ängslande fråga: Hvadan? — och hvarthän? Hvarför lefde jag, till hvad nytta? Hur kunde jag, som trodde mig så fullständigt ha gjort upp räkningen med världen, nu känna en underlig dof förtviflan, öfver att spåren af mina fötter genast utplånades? Jag försökte säga mig, att det tio-, tjugu- eller allra högst trettiotal år, som voro mig tillhätta, gärna kunde få gå förbi utan tilldragelser. Jag hade ju haft både drömmens och verklighetens sorg, hvad gjorde det då, om jag nu blef "left out in the cold", och ändå, Hillevi — ja, så underlig är människonaturen, erfor jag en stark längtan efter att inte alla dörrar skulle vara stängda för mig. Jag var som en husvill tiggare i den stunden.

Har du någon gång känt dig så ensam? inte när du varit rött och uppledsen på allt, ty då är ensamheten guld värd, utan just, när du fattat ett kraftigt beslut och spänt alla senor. Åh du, Hillevi, att då ingen kommer och kräfver kraft och ansvar och kärlek, det är något hopplöst bittert, något som jag aldrig för anat, hur pinande det kunde vara.

Kurt och jag mötas vid frukostbordet.

"God morgon, min lilla Eva, jag hoppas du sofvit godt?" Och han kysser min panna eller min hand. Sedan tala vi, han som baron, jag som friherrinna, om jakten, det är hufvudintresset, om bjudningarna, som vänta, om Magnus, som inte låtit höra af sig och Gustafsson serverar med en gammal hofmästares hela sirlighet af de läckra rätterna.

Förmiddagen upptages till största delen af mina husmoderliga plikter: jag skall sätta mig in i så otroligt mycket, linneskåpsförteckningar. Ulfsboda silfver- och serviförråd etc. Vi vandra och vandra, den gamla hushållerskan och jag, som i en väldig ättehög, där generation efter generation gömt sina skatter, och jag hör om och om igen någonting inom mig, som säger: Detta är inte mull, det måste ut i dagsljuset, undergå förvandlingens och solidaritetens lag, och det är du, Eva Bergskiöld, som kommit till Ulfsboda i det syftet.

När gong-gongens sista slag ljudit, "samlas" min man och jag i matsalen och representera ånyo de sexton anorna, hvilket tycks vara betydligt lättare för Kurt än att tillgodogöra sig någo af vår tids intelligensaristokratiska tendenser.

Han är för resten den hederligaste, snällaste människa i världen, min kära Kurt; det är bara, att man får en sådan hjälplig tyngd öfver ögonen efter ett par timmars dolce far niente i hans sällskap. Detta endast i största förtroende till dig, Hillevi. Jag anade dessutom, att han icke var amusant, men jag tog honom ju ej heller för att få roligt utan för att mitt lif skulle få ett innehåll. Till gammal flicka dugde jag icke; en sådan får hvarken ha solthet eller pretentioner, hon är, åtminstone i vår krets, en af släkten tolererad, flyttbar tingest, en lavendeldoftande ridikyl och en svart sidenklädning, som alltid är rädd att breda sig ut för vidlyftigt. Om kvällarne a deux är ej mycket att säga. Vi spela Bezique, ett par partier, studera tidningarna och gå sedan tidigt till ro för att somna utan drömmar. Hvad skulle vi väl drömma om efer en sådan dag?

Ja, kära Hillevi, när du härnäst får höra af mig, är det ju möjligt, att jag fullständigt satt mig in i förhållandena. Det går kanske med mig som med gässen. Du skall få höra en rätt lustig anekdot som ett apropos. I går var jag nere och betraktade fjäderfänas rike. "Hvad gässen här äro ovanligt feta", sade jag. "Jo men, vi föder dom," svarade pigan, som tydligen tog mina ord för smickrande beundran. "Ja, visst, de ha det bra på alla sätt," sade jag, "äta och sofva, oc hså — tänka de aldrig." "Nehej, hvarför skulle dom de'," ljöd det förvånadt på bredaste landsmål, och jag böjde mig for denna sunda gåsfilosofi, hvilken dessutom som ett väggörande eko dröjt kvar i mina öron.

Din tillgifna
Eva."

När Eva, efter att ha förseglat sitt bref, kom ned för att lägga det i postväskan, hörde hon en vagn köra in på borggården, och raskare än hon trodde det vara möjligt för Kurt, sprang denne förbi och ropade endast helt en passant, men med ett tonfall så lätt och gladt, som hade han förkunnat en epokgörande nyhet:

"Det är bror Magnus! Han har tagit skjuts från stationen, den filuren!"

Eva lade lugnt ned sitt bref i det djupa, tomma facket, hängde upp väskan igen och gick långsamt, med sin eleganta, något stela hållning efter mannen ut för den höga stentrappan.

Det var en egendomligt varm och klar, försenad indiansommardag, och hela den trånga, fyrkantiga borggården hade infångat solstråleknippen, hvilka skimrade som guldgesimser på de höga grå murarnes plana ytor. I en sekund uppfattade Eva detta och tyckte, att hon råkat in midt i en medeltidsstämning; hon var den stolta borgfrun, som räckte handen åt gästen, och sade sitt:

"Väl mött, ädle riddare och hafven tack, att I gören mitt ringa hus den äran!" Hon log åt sin fantasilek, när Magnus i detsamma steg ur åkdonet och välkomnades af Kurt:

"Du har varit borta en hel evighet. Jag fruktade nästan, att du för alltid skulle slå ned dina bopålar i staden."

"Något öfver en vecka midt i smekmånaden brukar i regeln ej anses för någon evighet," hörde Eva sin svåger svara med denna egendomligt trötta, låga röst, hvilken ljöd som en melodi i moll, ett bortdöende af sammansmultna toner.

Han föreföll henne oansenligare än någonsin, inhöljd i den tjocka ulstern och med en misskläddande mössa neddragen i pannan, och hennes riddarpoem bortfuskades totalt inför denna verklighetsbild, hvilken bara var den fula skuggan af feodalfurste.

Ny stod han midt emot henne; hans blick mötte hennes; han hade skygga ögon, i hvilka det var svårt att läsa annat än en och annan flyktig själsrörelse. "God dag, Magnus! Jag vet knappt, om det är du eller jag, som först skall säga välkommen till Ulfsboda. Du har äldre rätt" Eva log förbindligt men icke varmt. Hon kände icke svågern och väntade sig ingenting annat af honom än en någorlunda acceptabel kåsör vid måltiderna.

"Kära Eva," sade Magnus hjärtligt, "jag är tacksam om du har ett välkommen åt familjeparasiten; har du också sedan ibland en skymningsbrasa och ett godt ord, är det i det närmaste allt, hvad jag begär. Och nu går jag direkt in till mig och får af mig reskostymen. Au revoir!"

Kurt lade sin hustrus arm i sin och förde henne in i hvardagsssalongen.

"Nu, Gud ske lof, är allting som det skall vara på Ulfsboda,' 'sade han. "Det är så underligt, när Magnus är borta. I unga år reste han mycket, men på sista tiden ha vi hållit ihop som goda celibatärer."

"Och så kom jag och störde friden, inföll Eva ironiskt. Hon hade tagit fram bågen, i hvilken hon sydde ett invecklad schattermönster på hvitt siden. Nu ordnade hon sina silken.

Kurt stod och såg på de små hvita händerdernas snabba rörelser, så förde han vördnadsfullt hennes högra hand till sina läppar:

"Du, Eva, nej, inte stör du," sade han stammande. "Du **skulle** ju komma."

Eva trädde silke på nålen och började sy; plötsligt såg hon på sin man med en blick, som denne alls icke förstod, så mycket mindre som ej ett enda förklarande ord följde. Baronen kände sig helt förvirrad. Var det gäckeri eller ett visst öfverlägset medlidande i de mörka sammetsögonen? Han visste det icke, visste det verkligen icke.

"Jag tänkte, att vi skulle ha vår första middag strax efter harjakten," sade han för att komma in på neutralt område, "så där i medio af november; tror du inte det blir bra, Eva lilla."

"Jo, har du stort umgänge?"

"Å nej, en fem, sex familjer i trakten häromkring. Hvarken Magnus eller jag äro roade af främmande, men man är ju tvungen att hålla fast vid de gamla sederna. Ingen vill vara affälling."

"Nej, jag kan tro det."

"Under jagtdagarna får väl Magnus och du kampera tillsammans. Han är inte road af sport, tål nog inte heller vid det."

"Han ser klen ut. Är det stor skillnad i ålder er emellan?"

"Två och ett hälft år."

"Magnus ser äldre ut än du."

"Han grubblar öfver så mycket."

"Såå, en flibustier kanske?"

"Ja tyvärr, och det äter på kroppskrafterna, och så är det ju så onödigt, när man som vi, fått sitt lif utstakadt, det är bara att gå i förfädernas spår."

"Menar du verkligen det, Kurt, menar du, att allt individuellt kan dödas, därför att man t. ex. blifvit född till fideikommissarie?"

"Jaa, jag har inte tänkt närmare på saken, men nog skulle jag önska, att min son, om jag finge någon, blefve en äkta Malmstierna. Det är åtminstone den första betingelsen."

"Hvad menas med en äkta Malmstierna?"

"En af de våra, en — en — ja, intet vet jag, hur jag skall förklara det," sade Kurt och vred förläget på sin urkedja.

"Ja, du kan slippa; uttrycket är rätt expressivt", Eva sydde igen; hennes bleka hy hade fått en något varmare färgton, men det fanns ingenting nervöst i hennes rörelser.

"Eva," Kurt böjde sig ned emot henne och lade sin arm om hennes skuldra, "nu är det bara **ett**, som fattas i min lycka."

"Fideikommissarien," inföll hon sträft, "vi få väl hoppas, att Fortuna visar sig nådig äfven i det fallet, min käre Kurt. Hon lär ha ett ymnighetshorn; kanske hon skakar ut det öfver Ulfsboda. Det är ganska angenämt att sitta a coté du combat och vänta fullkomnandet af sina önskningar. Det är något nytt för mig, men jag vill gärna lära det."

Hon talade skämtsamt och den lilla udd af satir, som gömdes under orden, var knappt märkbar. Kurt stod kvar med armen om henne, när Magnus kom in.

"Åh, en idyll," sade han, "då-stör tredje man."

"Nej, visst inte", försäkrade Kurt belåtet, och Eva log; "ett verseradt värdinneleende, knappt öfver nollgraden," betecknade Magnus det inom sig.

Han satte sig emellertid i en soffa och började berätta ett och annat från staden. Alla Evas vänner och bekanta hade sändt hälsningar; hon finge betrakta honom som ett öppet kuvert, fylldt af små biljetter; när han afleverera sändningen, skulle omhöljet prassla tomt och ointressant.

Och Eva såg allt oftare upp på den magra figuren och på det gula, sorgbundna ansiktet; hon märkte, att hans stämma smekte och hans ord tjusade, utan att han ville det, och hon afbröt honom icke en enda gång med frågor; det var alldeles likgiltigt, hvad han sade, det var bara ett, hon brydde sig om: Ulfsboda hade en sträng, hvilken kunde vibrera i förståelse och sympati, detta stora ostämda instrument var icke endast rostade toner, också här fanns **lifvet**, lifvet, som hon skydde och älskade, som hon flytt och ändå längtade efter, som gjort henne allt ondt, men som också ensamt skulle kunna försona, detta underliga brusade lif ljöd för henne med den svaga, trötta sjukrumsrösten från soffhörnets ide.

När hon skulle gå in för att kläda sig till den sena middagen, sade hon vänd till Kurt:

"Nu förstår jag, att du måst sakna Magnus mycket. Jag hade ju ingen aning om, att han kunde förvandla Ulfsboda tysta salong till något på en gång gustavianskt och modernt."

Magnus reste sig med en artig bugning och inföll skämtande:

"Nu först hälsade I mig, ädla fränka!"

Eva rodnade. Medeltidsstämningen var öfver dem igen, och Magnus var riddaren **sans peur et sans reproche**, men det låg ej i hans yttre utan i blicken och leendet och kanske allra mest i den underbara blicken.

IV.

"Låt mig få beskrifva jakten för dig, Eva. Du skall få ett visst intryck af den, det lofvar jag. Kom, här skjuter jag fram en stol åt dig. Jag behöfver icke rubricera den med 'bekväm'; vi ha endast högkarmade, vördnadsfullt djupsitsiga stolar här på Ulfsboda."

Magnus talade ovanligt gladt. Han kände sig frisk och i stämning att vara underhållande. Kurt med jaktsällskap hade begifvit sig ut tidigt på morgonen och skulle öfvernatta på ett annat gods.

Eva och Magnus hade ätit middag på tu man hand och druckit jägarnes skål i gammal Rudesheimer. Nu hade de gått in i blå salongen, där en brasa, hvilken liknade ett jättebål, flammade, och där kronan samt ett par lampor voro tända.

Eva satte sig i den stol Magnus skjutit fram åt henne.

"Vill du inte hellre ha skymning, Eva, det hör spök- och jakthistorier till?"

"Ja, kanske du har rätt, men släck bara lamporna, det är nog."

(Forts.)

Hufvudet

Så skadat att jag var nära på galen.

Kunde ej sofva—kunde knappast ligga ner.

Dr. Miles' Nervine kurerade mig fullkomligt.

"För ett år sedan led jag af en mycket svår nervös magkrämpa. Jag var rädd för allting, kunde ej tåla att höra stäng eller smäll och att läsa eller höra talas om ett dödsfall höll nära på att döda mig. Jag kunde ej fva och knappast ligga och hade af min hufvud värkte så, att jag trodde jag skulle blifva galen. Mina sköldkörtel gjorde ondt och vid minsta anledning fick jag ett anfall af nervositet. Ibland kändes det som om jag hade en klump i halsen och min mun var så torr, att jag knappast kunde tala. Jag var alldeles förtvifvad ända tills jag började taga Dr. Miles' Restorative Nervine. Jag har tagit tvåtillfälle half flaskor samt känner mig vara alldeles kurerad. Min likare har redan anmärkt hur frisk jag är ut samt sade, han önskade sig kunna säga att det var hans medicin som hjälpt mig. Han sade att det var Dr. Miles Nervine. Vi äro aldrig utan Anti-Pain Pills och ansar Extra medicinar utmärkta att hafva i hemmet. Jag kan ej nog berömma Nervine, ty utom att det kurerade mig, kurerade det äfven min dotter, som lidit af danssjuka och måste stanna hemma från skolan i åtta månader. Hon blef alldeles kurerad af åtta flaskor. Hon mår nu utmärkt bra och går till skolan hvarje dag. Vi önska tacka Er för Er godhet samt skola aldrig upphöra att lofsjunga Dr. Miles' Restorative Nervine." Mrs. C. E. King, Lima, O.

Alla apotekare säljo och garantera första flaskan Dr. Miles' Remedies. Sänd efter fri bok om nervös och hjärtsjukdomar. Adress, Dr. Miles Medical Co., Elkhart, Ind.

BARLOW'S INDIGO BLUE

GIFVER INGA FLÄCKAR ELLER RYNKOR I TYGET

Har begagnats i 50 år och visat sig vara det bästa. Alla handlande sälja det. Fritt prof sändes. Depot 233 N. 2nd St., Philadelphia, Pa.

Fritt till Damer Toalett Hemligheter.

Till en och hvar af denna tidnings läsare sända vi, absolut fritt, en intressant bok af stort värde och som särskild upp muntran en ask

Paxtine Toilet Antiseptic.

Send inga pengar—endast namn och adress, tydligt skrifvet på ett brefkort. Adressera, THE R. PAXTON COMPANY, 44 Pope Building, Boston, Mass.

—Sällskapsspelet—

'Vitterlek'

är ett familjetidsfördrif, hvarl så väl äldre som yngre kunna deltaga. Det kan spelas af från tre till tio personer. Allt som är nödvändigt är att kunna läsa. Resten kommer af sig sjalft. En sats af "Vitterlek" (Authors) gifver tillfälle till nöje året rundt. Tryckt i två färger Pris pr. lek 40c.

Portofritt tillsändt vid emottagande af beloppet.....

C. RASMUSSEN PUBL. CO.,
720-724 So. 4th St., Minneapolis, Minn.

Elegant Present

Brefpapper, vackert utstyrda med blommor och vers, passande för alla möjliga tillfällen i lifvet. Låda med 12 ark och 12 kuvert sändes portofritt vid emottagandet af 25 cents i frimärken.

SCANDIA NOVELTY CO.,
46 UNION BLOCK, - ST. PAUL, MINN.

ETT SPECIELT FRITT TILLBUD.

Hvarje läsare af denna tidning som skrifver ett brefkort på sitt eget språk och adresserar det till

Scandinavian Department,
Miles Medical Co., Elkhart, Ind.,

emottager fritt tillsändt:

1. En vacker bok med färglagd afbildning af Ert gamla lands flagga på omslaget. Skrifven på Ert eget språk. Också en af de följande böcker på engelska:
2. What's Wrong: En underbar 'puzzle' bok, illustrerad.
3. What to Eat: Innehållandenya matsedlar på Frukost, Lunch, Middag och Soupee.
4. Character of Faces: Hur man kan läsa sin egen och sina vänners karaktär i ansiktsdragen. Många illustrationer.
5. The Story of Hands: Hur man kan läsa det förflutna och kommande i handens linier. (Palmistry.)

Glöm ej att skrifva genast och adr.:

Scandinavian Department,
Miles Medical Company, Elkhart, Ind.

Hvmör

Gladt Humör

Lifvade Humoresker på Vers och Prosa med roliga gubbar af GUS HIGGINS

Pris 25c

Andersonskans Kalle

POJKPRAT OCH KÄRINGSQVALLER; uppsnappade af EMIL NORLANDER med originalteckningar af GUS HIGGINS

Pris 25c

portofritt tillsända vid emottagandet af beloppet.

G. Rasmussen Publishing Co.,
720-724 Fourth Street So.,
Minneapolis, - - Minn.